

L'abat Escarré i els drets de Catalunya

Dc, 16/07/2014 per Oriol Domingo

[In saecula saeculorum](#)

1. **“Aquest homenatge a l'abat Escarré, en el context actual, no ens ha de limitar a recordar el passat, sinó empènyer a continuar treballant pel respecte als drets de les persones i dels pobles. I, per tant, a continuar treballant pels drets del nostre país”.** Són paraules de Josep M. Soler, abat de Montserrat, en el Palau de la Generalitat.

2. L'abat Soler ho deia el passat 20 de novembre en una sessió que formava part de la commemoració del 50è aniversari de les declaracions de l'abat Aureli M. Escarré a “Le Monde”. ¿Per què recordar-ho ara? Perquè una delegació de la comissió organitzadora ha estat rebuda per l'abat Soler a Montserrat. Aquesta delegació ha agraït a l'abat i a la comunitat benedictina el suport logístic i espiritual donat a la celebració d'aquest 50è aniversari amb una sèrie d'exposicions i activitats arreu de Catalunya fins el darrer dia d'aquest any. També l'abat Soler ha donat les gràcies als organitzadors per la tasca realitzada i pel plantejament delicat amb que ho han fet.

3. Durant la conversa de l'abat amb els seus interlocutors es va tractar del present i del futur de Montserrat, de l'Església, del papa Francesc i el seu tarannà esperançador, de Catalunya, de l'abat Escarré i les seves circumstàncies. La delegació va recalcar que l'objectiu d'aquesta commemoració ha estat i és recordar i analitzar exclusivament el fet periodístic de les declaracions d'Escarré així com el seu impacte eclesial i cívic a Catalunya, Espanya i Europa. I explicar-ho a les generacions més joves que no visqueren aquells esdeveniments però que són fruit dels mateixos. No s'ha pretès tractar cap altre aspecte de la figura complexa i de l'obra d'Escarré durant el seu abadiat.

4. Les declaracions de l'abat Escarré és produïren el 14 de novembre de 1963. Els escenaris eclesial i polític de 51 anys després, el 9 de novembre del 2014, mantenen elements similars malgrat diferències circumstancials. L'Església catòlica de Joan XXIII estava compromesa amb l'aggiornamento conciliar i l'Església de Francesc ho està amb una renovació a fons. A la Catalunya de la dècada dels seixanta del segle XX hi havia corrents d'alliberament i solidaritat. A la Catalunya de les dues dècades del segle XXI hi ha un procés sobiranista democràtic, pacífic, joios i europeu.